

Společně s tím, jak v posledních čtyřech desetiletích rostla všeobecná pozornost věnovaná stavu životního prostředí, zvyšoval se také mezioborový zájem o problematiku environmentálního chování. Zatímco normativní výzkum této problematiky se rozvíjí ruku v ruce s environmentální výchovou, vzděláváním a osvětou, poněkud opomíjen zůstává deskriptivní výzkum, který se zabývá popisem vzorců lidského prožívání a chování k životnímu prostředí. Důsledky tohoto nepoměru se projevují v současné praxi: ačkoliv je k dispozici značné množství technik a teorií, jak podporovat proenvironmentální chování, poměrně neznámé zůstávají samotné poznatky o tom, jak lidé prožívají environmentálně-relevantní situace a jak se v nich chovají. Podobná disproporce je patrná také v oblasti terminologie. Předložená disertační práce se zabývá především deskriptivním studiem problematiky prožívání a chování k přírodě se zaměřením na tzv. vztah k přírodě. V úvodních kapitolách podáváme definici environmentálního chování a proenvironmentálního chování a zkoumáme, jaké skupiny faktorů působí na lidské chování k životnímu prostředí. Jednou z těchto skupin faktorů je vztah k přírodě. Uvádíme přehled konceptů, které jsou spojovány s popisem vztahu k přírodě a rozlišujeme přitom tzv. jednodimenzionální pojetí (koncepty odcizení člověka přírodě, hypotézy biologie, ekogramotnosti) a vícedimenzionální pojetí (environmentální inkluze, environmentální identita, variace na KAB model). Stěžejní část práce se věnuje poznatkům o osobním vztahu jedince k přírodě a formulaci pojmosloví pro popis této problematiky, které je shrnuto v autorském konceptu charakteristiky osobního vztahu k přírodě.